

Elia Trägård Nicolas Areskog

Disputationem Academicam De Septem Rabbiorum, Sic Dictis, Praeceptis Noachi

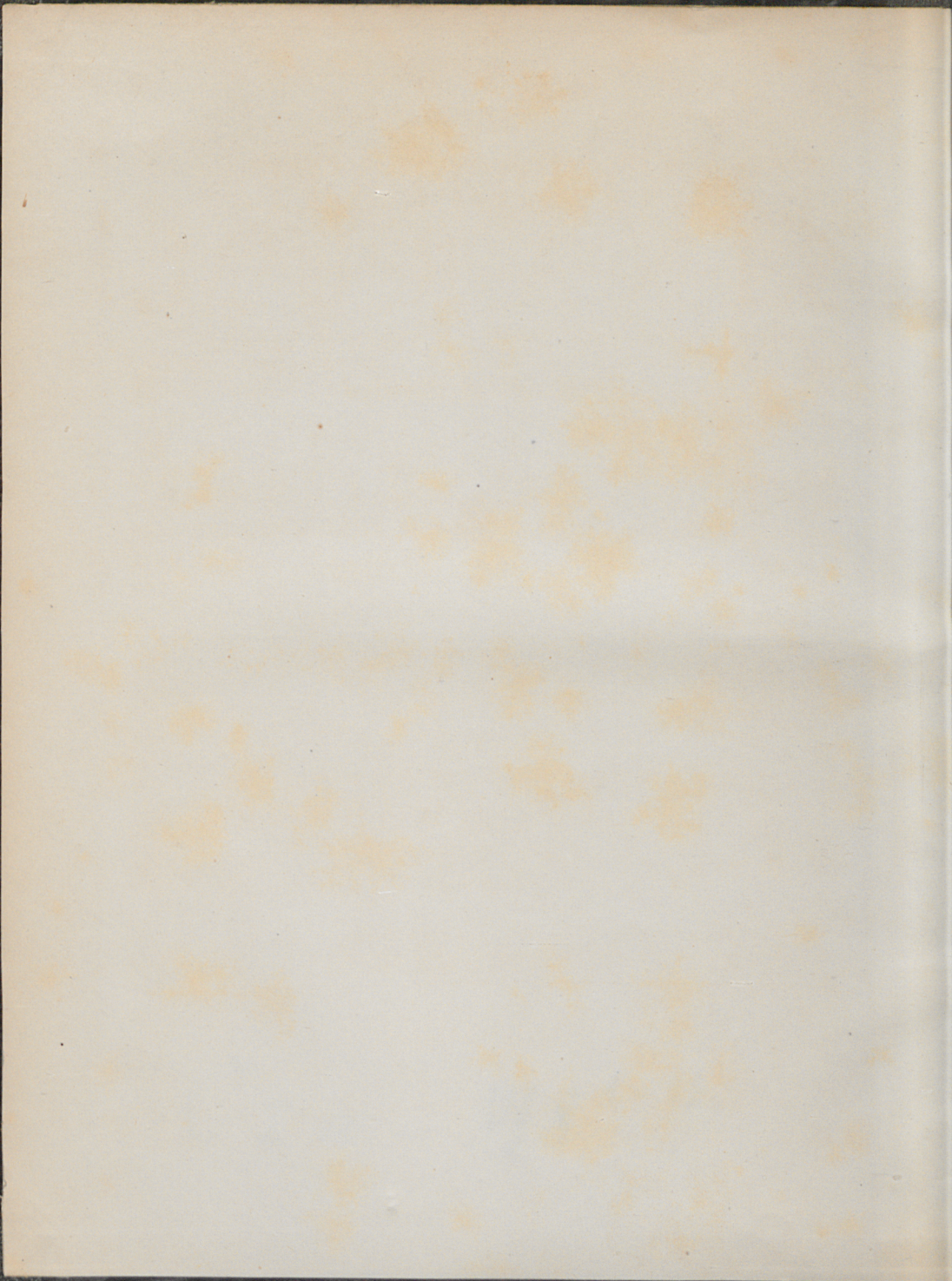
Gryphiae: Röse, 1788

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn82201677X>

Druck Freier Zugang

C Ia - 348¹⁻¹³.

כ ט ז

DISPUTATIONEM ACADEMICAM
DE
SEPTEM RABBINORUM,
SIC DICTIS,
PRAECEPTIS NOACHI,

CONSENSU

AMPL. FACULT. PHILOS. IN REG. POM. ACAD. GRYPH.

PRAESIDE

VIRO CLARISSIMO ET CELEBERRIMO

Mag. ELIA Trågård,

PHILOS. PROF. REG. ET PUBL.

PUBLICO BONORUM EXAMINI

IN AUDIT. MAJ. DIE XXII. JULII MDCCLXXXVIII

PRO SUMMIS IN PHILOSOPHIA HONORIBUS

SUBJICIET

NICOLAUS ARESKOG

YSTADIA - SCANUS.

GRYPHIAE

LITTERIS ANT. FERDIN. RÖSE, REG. ACAD. TYPOGR.

11.

DISPUTATIONEM ACADEMICAM

SEPTIMUM RABBINORUM

SIC DICIT

PRAECEPTIS NOACHII

CONSENSU

ACADEMIAE PRAEPOSITI ET MEMBRORUM

PRAESENTI

VIRO CLARISSIMO ET GELBERTO

MAGISTRO E. I. A. RABINOWITZ

PHILOSOPHO ET THEOLOGO

PUBLICO DOCTOREM

IN ARTIBUS LIBERALIBUS

ET IN SACRIS IN THEOLOGIA ET PHILOSOPHIA

EXAMINATO

NICOLAUS A. RABINOWITZ

PHILOSOPHO ET THEOLOGO

ORTHOGRAFIA

LITTEAE S. M. T. ROSTOCKI ACADEMIAE PRAEPOSITI

S:AE. R:AE. M:TIS.

MAGNAE FIDEI VIRO

S. S. THEOLOGIAE DOCTORI CELEBERRIMO

EMINENTISSIMO ET NOBILISSIMO

DOMINO

OLAVO CELSIO

INCLYTAE DIOECESEOS SCANIAE BLEKINGIAEQUE

EPISCOPO REVERENDISSIMO

REG. ACADEM. CAROLINAE PROCACELLARIO

COMMENDATORE ORDINIS DE STELLA POLARI

TERTIO INTER OCTODECIM ACADEMIAE

SVECANAE &c.

MAECENATI SUMMO

TENUES HASCE PAGINAS SACRATAS OFFERRE AUDET PRO PE-
RENNI TANTI MAECENATIS INCOLUMITATE CALIDISSIMA
FUNDERE VOTA NUNQUAM DESITURUS.

EMINENTISSIMI NOMINIS.

CULTOR DEVOTISSIMUS
NICOLAUS ARESKOG.

ET VIRIS

SUMME REVERENDIS ET CELEBERRIMIS

D:NO. PETRO MUNCK,

S. S. THEOL. DOCT. ET PROF. PRIM. ARCHI PRAEPOSITO
ET CIVIT. LUNDENSIS PASTORI.

D:NO. NICOLAO HESSLÉN,

S. S. THEOL. DOCT. ET PROFESS. REG. ET ORDIN. PRAEP. ET
PASTORI ECCLESIAE. UPÅKRA ET FLACKERUP

D:O. THURONO WEIDMAN,

S. S. THEOL. DOCT. ET PROF. REG. ET ORD. PRAEP. ET PA-
STORI ECCLESIAE. WALKÅRRA ET STÅNGBY.

D:NO. IOH. IAC. HELLMAN,

S. S. THEOL. DOCT. ET PROF. REG. ET ORD. PRAEP. ET PASTORI
ECCLESIAE. HUSIE ET W. SKRÅFLINGE.

PATRONIS OPTIMIS.

OPUSCULUM HOCCE ACADEMICUM IN GRATIAE PIAEQUE MENTIS
SIGNIFICATIONEM NON SINE MAXIME SINCERO OMNI-
GENAE FELICITATIS VOTO DAT DICAT
ET DEDICAT.

SUMME REVERENDORUM NOMINUM.

cultor observantissimus.
NICOLAUS ARESKOG.

§. I.

Multa extra libros sacros gentis Judaicae Doctores se sci-
re venditant; quae scilicet per traditionem a majori-
bus in seros posteros propagatam, innotuerunt. Haec inter
notatu non plane indigna sunt, de praeceptis Noacho datis,
quae a Rabbiniis scribuntur. Ut indubitatum scilicet ipsi cre-
dunt, vel aliis persuadere volunt illorum non pauci, huic se-
cundo generis humani patri atque statorei quaedam a Deo pro-
nunciata fuisse praecepta totam ejus posteritatem obligatura.
Illa devictis in bello populis se deditibus praescribebantur,
et quidem tanta severitate, ut eadem sancte nisi servarent, oc-
cidendos Israelitae victores judicaverint. Animis quoque pro-
felytorum, de porta qui nominabantur, inculcabantur, iis-
demque summa cura se obtemperaturos nisi promitterent, non
recipiebantur nec in terra Israelis morari illis fuit licitum, sed
ejiciebantur: ut docetur in *Siphra fol. 195.* mihi citante RELAN-
DO (a) Talia quippe iis etjam observare injunctum credide-
runt, extra foedus Judaicum qui vivebant. Et hoc quidem
sine errore, quatenus posteri Noachi omnes gentes habentur;
eamque ob causam aliis quoque peregrinis, qui non profelyti
fuerunt, sed varia ob negotia exercenda inter Judaeos versari
voluerunt, necessarium fuit dictis Noachi praeceptis obedi-
entiam praestare. Erant namque peregrini isti non tantum
תושביים *inquilini*, qui firmas in regione Judaica sedes fixerant,
sed etjam שכירים *mercenarii*, prout distinguntur Exod. XII,
45. Hi varia ad opificia, quae Israelitae non admodum tra-
ctabant, conducebantur. Confr. SAL. DEYLING (b). Prae-
cepta vero Noachi nomine a Rabbiniis insignita, quorum ob-
servationem ab hospitibus suis tantopere postulabant Israelitae,
an talia sint, ut speciatim isti Patriarchae, restaurato post di-

(a) Antiqq. S. S. Cap. VII.

(b) Obf. S. S. P. II. Cap. XXXVIII,

luyum terrarum orbe, a DEO tradita reputentur, est, de quo merito dubitare cuius licet. Quin et inter ipsos Judaeorum Doctores de hisce, quod mox infra videbimus, non convenit; imo, nonnulla illorum effata, ne dicam tota doctrina, haud satis rite cohaerere deprehenduntur.

§. II.

Legem illam mox post diluvium Noacho ejusque filiis latam numero septem, ut titulus hujus plagulae innuit, praecepta continere Rabbini docent. Haec esse perhibentur: I. Idola non sunt colenda. II. Vitanda maledictio nominis divini. III. Sangvis hominum non est effundendus. IV. Adulterium, seu revelatio turpitudinum est fugienda. V. A furto et rapina est abstinendum. VI. Justitia et Judicia sunt colenda. Et denique VII. Membrum animalis vivi non comedendum. Sic enumerantur a R. Maymonide in *Jad Chafaka Tract. ult. citat.* a CARPZOVIO (c). Diverſo autem ordine ab aliis recensentur, scil. 1. Servarent judicium et justitiam 2. DEO benedicerent. 3. Idola non colerent. 4. Caverent ab incestu propinquorum. 5. Abstinerent a caede. 6. A rapina. 7. Non tollerent membrum de animali vivente. Eadem quoque postea repetita esse inter decem praecepta a Mose promulgata Doctores Judaei contendunt. Unde dicitur in *Gemara Babylonica*, citante SELDENO (d), ex vers. Lat. ubi verba sunt: *Decem praecepta acceperant Israelitae in Mara, septem, quae Noachidarum fuerunt, seu humani generis universi; jam vero adjecta sunt judicia, sabbatum et parentum honos.* Sunt tamen, qui sex illa priora, nimirum: de Numine et justitia colendis, de idololatria, homicidio, rapina, vagis incestisque libidinibus vitandis ipsi Adamo imposita tradant. Septimum autem de carne in sanguine viva non comedenda, quod alii, ut nuper vidimus, de membro animalis vivi non tollendo pronunciant, tempore tandem

(c) In not. ad Goodvini Mos. et Aaron. L. I. C. III.

(d) De jur. nat. et gent ad discipl. Haebraeorum L. III. Cap. 9.

tandem Noachi accessisse ajunt. Cfr. HAKSPAN (e). Et sic septem praeceptis Noachi a Maymonide numeratis sex sunt demenda, quae Adamo tradita dicuntur. Quo igitur jure Noachi illa septem dici queant, Rabbinum traditionis hujus auctores ipsi videant.

§. III.

Praeterea, ut commentum illud de septem praeceptis Noachi ex eo, quod sex dempta sunt, refellitur, ita nec sex illorum, quae primo parenti Adamo tradita narrantur, numerus rite se habet. Etenim in loco Gemarae Babylonicae §pho praec. allato, illud de justitia et judiciis colendis, in ordine sextum a Maymonide numeratum, ab aliis vero primo loco positum, inter tria ista, quae in Mara accessisse narrantur, primum est; secundum de sabbatho, tertium de Parentum honore. Et sic calculo rite inito, quod hic nequaquam difficile est, loco sex quinque tantum Adami fuisse praecepta patet. Dein aliud quoque non conveniens, imo, effato de praeceptis Noachi plane repugnans observatur. Dum enim in loco allato Gemarici isti Doctores fatentur, septem praecepta Noachidarum esse generis humani universi, non possunt non etiam fateri, eadem non primum Noacho, sed ipsi primo generis humani parenti esse data. Incongrua et frigida esset ratio, si explicare id vellent de toto genere hominum post diluvium vivente, seu illa pertinere tantum ad Noachum ejus filios horumque totam posteritatem. Tali explicatione errorum se reos facerent, quos plurimae Ethnicarum gentium forerunt: homines nimirum initio mundi, per saecula bene multa, turpis instar et muti pecoris sine ullis legibus vixisse. Id si quidem nolunt, enumerata jam praecepta potius Adami, quam Noachi esse nominanda concedant. His perpensis, utique longe propius ad verum sententiam Talmudistarum accedere fateamur, quibus placet, sex tantum Adamo data fuisse praecepta: Duo affirmativa: De Numine colendo et justitia ser-

van-

(e) in Orat. Syllog. Dissert. praef. p. 28.

vanda, qvatuor autem negativa: scilicet: De idololatria, homicidio, rapina atqve vagis incestisque libidinibus vitandis, hisqve septimum de carne in sanguine viva non comedenda a Noacho accessisse, vel rectius, illi primum fuisse exhibitum. Vid *HAKSPAN* (*f*). Hinc alios etjam Judaeorum rite existimare observat *RELANDUS* (*g*), septem ista praecepta, quibus inquilini, seu profelyti in terra Israelitica habitantes obligabantur, partim Adamo, partim Noacho data fuisse. Id, ni fallor, ita explicandum volunt: has regulas ipsi Adamo esse praescriptas, et dein, post diluvium, Noacho repetitas, quibus omnes illorum posterii obsecundarent actionumqve suarum normam agnoscerent.

§. IV.

Singula praecepta eo ordine, qvo a Maymonide recensentur §. II. dum considerabimus, in antecessum moneamus, cum sex ista Adamo data Talmudistae affirmant, de Adamo lapso id procul dubio intellectum illos velle. Primus namqve hic generis nostri parens, ut perfecto instructus corpore ita etjam tam perfecto, quam a sapientissimo Creatore addi illi potuit, intellectu et sancta voluntate creatus fuit, nullum aliud DEI conceptum habere potuit; ideoqve idolorum cultum illi interdiceret supervacaneum fuisset. Ex hoc prono itidem fuit alveo, nec secundum transgredi illum potuisse: de non maledicendo nomine divino; id, quod alii Judaeorum Doctores affirmative enunciant, quod scil. DEO benediceret, id quod non potuit non facere, quatenus DEUM Creatorem ac sustentatorem suum agnovit. Verum enim vero, quantum ego quidem inspicere valeo, nullum praeceptum Adamo integro a DEO expresse datum firmis rationibus affirmare possumus, praeter unicum, quod non ex scriptis Rabbiorum, sed ipsius historia Mosis certi novimus: de comedendis fructibus omnium arborum paradisi, sola arbore excepta scientiae boni et mali Gen.

(*f*) l. supr. cit.

(*g*) l. f. c.

Gen. II, 16. 17. Lapso autem singula ista a Rabbiniis memorata praescribi potuerunt, licet haud opus fuisse videatur, ipsi Adamo ab effusione sanguinis humani ut abstineret mandare; hoc enim quippe naturae ejus repugnans, quemadmodum ipsi detestationi fuit, ita etiam DEO displicere sine dubio novit, quamvis e perfecto et felicissimo, in quo creatus erat statu in longe deteriorem prolapsus esset. Nec est, quod dubitemus, Patriarcham longaeum, quaecumque vera et bona ipse noverit, etiam filios, nepotes et posteros docuisse cunctisque sedulo inculcasse; idque vel sine divino jussu, quod tamen etiam illi fuisse, quocumque demum modo revelatum, non praefraete negandum existimo.

§. V.

Ad quartum praeceptum, de adulterio et incestibus fugiendis, quod attinet, primis quidem mundi temporibus contra illud peccandi in nullo, saltem primi nostri parentes, periculo versabantur. Dein vero multiplicato valde hominum genere, fieri potuisse non pernegandum. Attamen per naturalem averfationem, qualem in quibusdam brutorum animalium speciebus observamus, a tam foedo et infando scelere, etiam sine interdicto, primo creatos abhorruisse, cur credamus rationes adfunt. Mens nimirum primorum mundi incolarum nondum voluptatibus admodum corrupta judicari potest; Praeterea primis istis saeculis varias animi curas corporisque labores, quibus miseri fatigabantur mortales, dum ea pararent, ad vitam sustentandam, quae necessaria fuerunt, nefarias scortationis et incestus illecebras vix admisisse faciles credamus. Digna, quae hic tanquam in transitu consideretur, prima generis humani per ordinariam viam propagatio. Siquidem ex unico tantum hominum pari totum genus ortum suum ut traheret, pro infinita sua sapientia Sanctissimum Numen voluit, is finis aliter obtineri nequivit, quam ut filiis Adami et Evae illorum filiae nubarent. Quod si nunc fieret, ut fratres et sorores

B

coi-

coirent, non dubitandum, quin incestus committeretur, qui severe prohibetur Lev. XVIII. Quae ibi prohibita leguntur, an juris naturae sint, an ad leges tantum Israelitarum civiles pertineant disceptari memini. Haud desunt nostro aevo, etiam non infimi in orbe erudito nominis viri, qui non hoc solum contendere non vereantur, sed omnia quoque Decalogi praecepta solis Israelitis data alios homines non obligare discretis verbis affirmare audeant. Illos non nominatos relinquo. Habeant sibi, talis doctrina si quid prodet accuminis. Mihi vero quid putem si dicere licet, credo utique, eam sententiam in illarum numero haberi debere, quae assumuntur, creduntur, ac defenduntur, non quia verae sunt, sed quia mos loci cujusdam vel temporis ut defendantur postulat. Alias de primis mundi conjugiiis, hoc ni fallor, modo ratiocinantur: Jus naturae, quippe in ipsius attributis DEI fundatum, est immutabile et nequidem dispensari, ut loquuntur Icti, ab ipso DEO potest; Cum vero inter Adami filios et filias matrimonia contracta fuerint, ipso Creatore primo initio sic ordinante, ut aliter genus humanum propagari non potuerit, incestus per jus naturae non prohibetur; ergo ad leges tantum Reipublicae Judaicae illud pertinet praeceptum aliosque homines obligare nequit. Ab altera autem parte longe meliori jure provocatur non modo ad consuetudinem maxime moratarum gentium, sed etiam nonnullarum, quae barbarae et tantum non ferae nationes habentur, apud quas saevissimis poenis incestus crimen punitur. Quae haud pauca ex fide dignis recentiorum itinerariis, si vacaret, in medium proferri exempla possent. Ceterum, inter peccata a Cananaeis patrata, vel causas, ob quas ex terra devoti ejicerentur, vel crudeli interfectione extirparentur, imprimis matrimonia illorum in proximis propinquitatis gradibus recenseri videmus Lev. citati Capit. v. 24. 25. Injustum autem fuisse, quis negaret? alias nationes punire ob transgressas leges non illis, sed Israelitis latis. Hinc procul dubio rite formatur argumentum et sequi videtur, ut matrimonia in proximis propin-

pinqvitatibus gradibus contra jus naturae ineantur. Jam ad Adami et Evae liberos ut revertar: circa illorum matrimonia, ut res ita tempora rerum si quaerimus, jus naturae dispensatum stricte dici nequit, sed adfuit ibi collisio duarum legum naturalium. Scilicet: genus humanum fuit propagandum, et quidem ut sapientia summi Numinis requisivit, ex uno sanguine, seu unico hominum pari fieri id debuit. Cum autem primo isto mundi tempore ex alia stirpe homines non existerent, summa exegit necessitas, ut filii Adami et Evae sorores suas uxores ducerent. Talis vero necessitas cum postea non exstiterit, jure optimo tam foeda sua flagitia Cananaei, complures illorum violenta morte, alii perenni exilio luebant.

§. VI.

Haec de quatuor primis praeceptis annotata sint. Quintum, quo prohibetur furtum et rapina, per se patet ita comparatum esse, ut quatuor praecedentia, primo creatos homines si respicimus. Vix cogitare licet, contra hocce peccare illos unquam potuisse; a quo namque quidquam furarentur, aut raperent? Itaque deficiente peccandi occasione frustra peccatum prohiberetur. At eum in finem tale primis parentibus datum fuisse praeceptum, ut filiis, nepotibus et posteris illud promulgarent, a veritate neutiquam est alienum; cum ipsos inter illorum filios primosque nepotes furtum et rapinas prohibendi necessitas mente concipi possit. Etenim quantum ex historia sacra colligere licet, dominia rerum, non obstante ubertate, quam natura tunc admodum vegeta porrigebat, dum introducta fuerunt. Kainum nempe frumentum, procul dubio alios quoque terrae proventus, Abelem oves habuisse legimus Gen. Cap. IV. Adeoque quod alter alteri rapere potuisset uterque possidebat. Nec minus contra sextum praeceptum, quod justitiam exercere jubet, ab ipsis Adami filiis prohdolor! delinqui potuit; prout innocentem et justum Abelem

à fratre Kaino, homine invido et iracundo injuria omnium maxima affectum et occisum ibidem legimus.

§. VII.

Septimum denique praeceptum: de non comedendo membro animalis vivi, quod Gen. IX, 4. sonat: *Ne comedite carnem in sanguine suo viventem*, non sine ratione, ut puto, a Rabbini Noachi vocatur, tanquam illi primo expresse pronunciatum, quamvis inde ab initio tale habitum fuerit facinus, a quo natura cujusvis sana mente praediti abhorruit. Forte non adeo multa ante diluvium saecula, cum in plus quam ferinam immanitatem maxima pars hominum prolapsa esset, tam detestandas vorare dapes impios inter Kainitas moris esse coepit. Ideoque mox post diluvium tam insana et horrenda in bruta innoxia saevities Noacho ejusque filiis in mentem a DEO revocatur, ut tanto diligentius ab ea sibi caverent. Ceterum septem jam exposita praecepta, sive ab Adamo, sive a Noacho denominare Rabbini placet, alia id fieri ratione nequit, quam ideo, quod primis parentibus cunctisque illorum posteris per sanam rationem in mentibus insita fuerint, ut ignorari nequeant. Quin et pari jure secundo generis humani patri Noacho tribui possent. Nec mordicus nego, sed admodum probabile habendum, ut nuper de Adamo dictum, a pio Patriarcha post restitutum ab aquis diluvii terrarum orbem ista juris naturae praecepta a filiis et nepotibus sancte servanda inculcata fuisse; quamvis nulla in libris Mosis ejusmodi immediatae, ut dicitur, a DEO, praeceptionis mentio facta inveniatur. Paucis, si quod res est hac de materia dicatur. Alia praecepta eo, quem Rabbini volunt, sensu DEUS Noacho non praescripsit, quam duo ista: I. De non comedenda carne, quae in sanguine suo vivit et II. De ejus effundendo sanguine, qui sanguinem humanum effuderit. Vid Gen. IX, 4. 6. Illud quippe naturae repugnans etiam ante diluvium fuit illicitum, et hoc quippe maxi-

maxime iustum, tunc quoque fieri debuit; sed inter scelestissimos primi mundi homines executioni non dabatur; quia in tam atrocis sceleris reos non facile quisquam debita poena animadvertere potuit; illa vero nunc certa Noacho definitur.

§. VIII.

Denique paucis observare licet, quam parum ipsos inter Iudaeos de hac doctrina conveniat: Doctores isti Gemarici in verbis §. II. allatis docent, septem praeceptis Noachi, quae ad genus humanum universum pertinent, in Mara demum addita fuisse iudicia, sabbathum et illud de parentum honore; cum tamen iustitiam et iudicia esse colenda sextum constituat praeceptum, prout eadem recensere Maymonidem eadem Spho vidimus. Parentes vero honorare toti generi humano incumbere et reapse legem naturalem esse, quis negaret? Hoc procul dubio tanto minus, cum inde a prima nativitate non cunctis hominibus tantum, sed plerisque etiam animalibus brutis a natura inditum comperiamur, ut parentes ament eorumque sequantur nutum. Aliquanto forte rectius praeceptum de Sabbatho, ut novum et in Mara demum, ut dicitur, additum contenderent. Attamen meliori jure mandatum de Sabbatho sanctificando itidem ad jus naturae pertinere statuamus. De hoc a Theologis et Philosophis disceptatur et adhuc sub iudice lis est. Laborem die septimanae septimo intermittendum esse, quoniam ipse Adamus noverit, neminem dubitare sinit, quod dicitur Gen. II, 3. Quantum mihi quidem iudicare datum, saltem quia partem id affirmandum puto. Etenim moratiores gentes, quas novimus, certum quendam quieti et cultui divino, qualiscunque demum is apud plerasque fuerit, consecrassent diem ex antiquissimis earundem historiis novimus. In hanc rem verba celeberrimi Iudaeorum historici FL. JOSEPHI (*h*) afferre mihi liceat, quae in versione Latina

(*h*) libr. contr. Appion. circ. fin.

tina sunt: Quin etiam populi jam diu multum nostram pietatem amulantur, neque est civitas Graecorum, aut Barbarorum, nec ulla gens, ad quam septimi diei, in quo vacamus nos, consuetudo minime pervenerit: et paucis interjectis, illud, inquit, mirabilius est, quia absque exactore hujus observationis ipsa lex per se ita valuit homines obligare, et quemadmodum DEUS in universo mundo consistit, ita lex per cunctos ambulavit. Nec non de Sabbatho gentium tale PHILO (i) testimonium perhibet: Quis sacrum illum septimum diem non veneratus est, remissionem laborum atque quietem ipsi patri-familias et domesticis ejus, non solum ingenuis, sed et servis, imo, etiam jumentis afferentem. Haec, quasi excipiendi essent Romani, non refellit malignum TACITI (k) judicium de gentis Judaicae a labore per illum diem cessatione, dum talis vacationis causam in pigritia quaerendam fatue credit: Septimo inquit die otia placuisse ferunt, quia is finem laborum (Israelitis in deserto errantibus) tulerit, dein blandiente inertia septimum quoque annum otio datum. Ipsos namque Romanos diebus festis minime caruisse ex OVIDIO (l) satis superque patet. Duobus Judaicis illis longe antiquiorem scriptorem Graecum HESIODUM (m) addam, qui septimum diem sacrum discrete nominat:

*πρώτον ἐν τελευτῇ τε καὶ εβδόμῃ ἱερὸν ἡμᾶς.
Primum novilunium, quartaque et septima sacra dies.*

Unde iste mos pluribus communis gentibus, nisi a natura illis inditus? Ita nimirum inditum puto, ut redeuntem post certum aliquod dierum intervallum quietem naturae humanae admodum convenientem intellexerint. Sin vero quis diceret, statores gentium per continuatam traditionem a primis patribus talia habuisse, hos a Noacho, illum suis a patribus usque ad Adamum, cui ex revelatione, quocumque demum modo facta, innotuerunt, non ego refragabor, sed quaeram potius, quale jus naturae habituri fuisset, si nulla unquam divina revelatio

(i) Lib. II. de vita Mos.

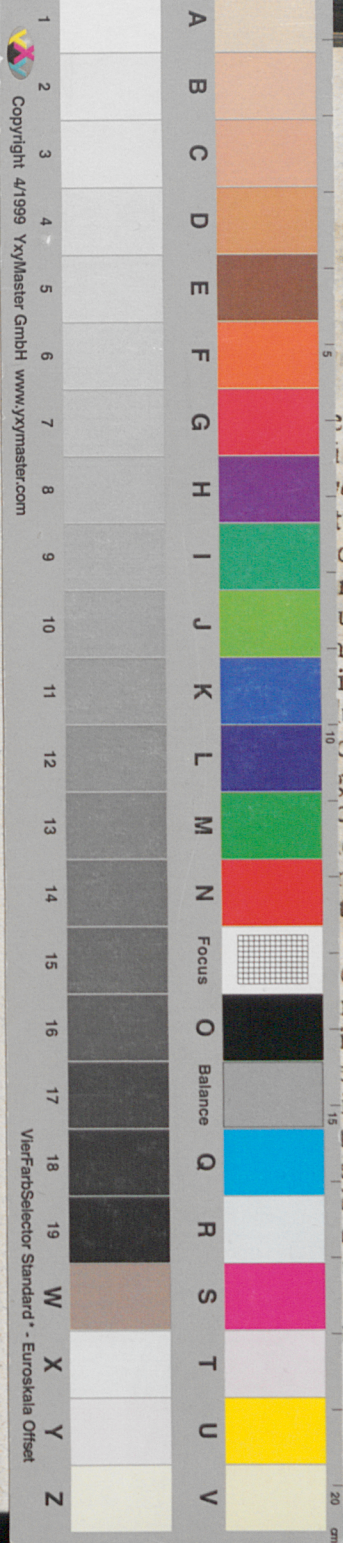
(k) Historiar. L. V. circ. initium.

(l) in Fastis.

(m) Dies v. 6.

tio generi nostro contigisset. Hoc jam missum faciam: de materia autem, quam tractandam mihi sumsi, summatim dicenda haec sunt: septem ista jam exposita praecepta Noacho post diluvium demum fuisse tradita merito vanum et male cohaerens Rabbiorum commentum habetur. Eadem vero a primis hominibus non ignorata, quemadmodum reliqua decalogi praecepta, juris naturae esse contendo, cujus illa quasi compendium jussu divino MOSES promulgavit.

T A N T U M.

Copyright 4/1999 XyzMaster GmbH www.xyzmaster.com

VierFarbSelector Standard - Euroskala Offset

homine invido et iracundo injuria omnium
et occisum ibidem legimus.

§. VII.

enique praeceptum: de non ... tendo mem-
i, quod Gen. IX, 4. sona ... e carnem
entem, non fine ration ... abbi-
tur, tanquam illi pri ... ia-
de ab initio tale ha ...
na mente praedid ...
um faecula, ...
na pars homi ...
impios in ...
uvium ...
cho ...
ger ...
ce ...
cet, ...
atibus ...
tibus inf ...
secundo ge ...
c mordicus neg ...
per de Adamo die ...
is diluvii terrarum ...
et nepotibus sancte serv ...
lbris Mosis ejusmodi imme ...
tionis mentio facta inveniatur. Paucis, si
e materia dicatur. Alia praecepta eo, quem
ensu DEUS Noacho non praescripsit, quam
on comedenda carne, quae in fangvine suo
us effundendo fangvine, qui fangvinem hu-
Vid Gen. IX, 4. 6. Illud quippe naturae
ante diluvium fuit illicitum, et hoc quippe
maxi-

